

[Lis Starcke]

forskellige indvendinger, men jeg vil dog gerne spørge undervisningsministeren, om det ikke er meningen, at man tænker sig at fremsætte et sådant forslag igen – muligvis efter at have taget højde for de indvendinger, der var. Jeg tror godt, det for nogle familier ville kunne betyde noget.

Børn i storbyer har det altid svært. Jeg synes, at en debat som denne og også alt det, der skrives om asfaltbørn, om baggårde og om farlig trafik, må virke sådan, at de, der skal bygge, og de, der skal indrette, de, der skal planlægge i kommunerne, må se det som en hovedopgave at sørge for legepladser til børnene og helst også grønne områder – helst også sådan, at det ikke er for trafikfarligt at komme hen til stedet. Jeg kan godt se, at det er vanskeligt, særlig dér, hvor der først er udbygget uden den store omtanke, men i alt fremtidigt byggeri må det være det, som man lægger hovedvægten på.

Vi oplever nogle steder, at der begås hærværk. Det er af de unge og måske mindre af småbørnene. Det gøres simpelt hen, fordi man keder sig. Det peger på, hvor man er nødt til at sætte ind i kommunerne, hvor man dog giver så mange fritidstilbud til dem, der hører hjemme de steder. Man må også tænke på dem, der hverken kan tænke sig sportsudøvelse eller kan tænke sig at gå ind i de frivillige organisationer. Det ville være godt, om kommunernes socialudvalg og andre myndigheder ville tænke på, at dér var et sted, hvor man skulle sætte ind.

I det hele taget mener jeg, at vi i dagens Danmark kunne trænge til at tale noget mere med hinanden, få drøftet tingene til bunds, have en lidt højere moral, hvor man også tænker på medmennesket, ikke bare tænker på sig selv. Man skulle måske lære de unge lidt mere om ansvaret i et fællesskab. Danmark er vores store fællesskab, og alle vi partier herinde har et ansvar for Danmarks børn og unge. Jeg håber, vi i hvert fald finder sammen i det, at vi vil give dem de bedst mulige betingelser og også lære dem, hvad virkelig livskvalitet er.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige et par ord om krisens følger for børn og unge på to områder. Det ene er børnepasningscirkulæret.

Dette cirkulæres følger har SF peget på gang på gang, og det mener vi det er nødvendigt at fortsætte med. Vi ser nu, at ligestillingsrådet har lavet en undersøgelse, der klart viser, 1) at der bliver tale om længere karantæner, 2) at der gennemsnitligt bliver tale om 9 ugers udelukkelse fra dagpenge, 3) at resultatet for en fjerdedel af de berørte har været ophør med medlemskab af fagforening, dvs. tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet, og 4) – men ikke det mindste – at det udelukkende rammer kvinder.

Det er helt klart, at den dårligst tænkelige start på tilværelsen, et lille barn kan få, er, når det er så uheldigt at blive født af en mor, der er ledig. Og er hun ikke ledig, så bliver hun det, såfremt kommunen ikke stiller pasningsmuligheder til rådighed. Hermed laves et kollektivt problem, nemlig fællesansvaret i kommunerne for vore børn, om til et individuelt problem. Vi mener faktisk, at børnepasningscirkulæret bør trækkes tilbage.

Både socialministeren og hr. Brixtofte var inde på, at udbygningsplanerne var så strålende, og når blot vi havde dem, så var alt såre godt. Det er ikke rigtigt. Jeg kommer fra en kommune, hvor vi har fået ikke mindre end tre næser, fordi man ikke følger disse udbygningsplaner. Vi er en af de virkelig sorte kommuner derovre, hvor jeg kommer fra, på dette område. Det nytter ikke noget, at man bare på papiret har nogle gode planer, hvis ikke de bliver fulgt.

Det andet, jeg godt lige vil bruge et par ord på, er ungdomsledigheden. Hvor stort et omfang ungdomsledigheden egentlig har, ved vi ikke præcist, men vi ved, at der tales om tal i nærheden af 70.000–80.000 unge mennesker. Her er det især kvinder, der er berørt. Vi ved derimod, at det er den dårligst tænkelige start, en ung kan få på voksertilværelsen, med ledighed. Intet tyder på, at krisen vil være overstået inden for en overskuelig fremtid. Det vil sige, at vi faktisk står med et permanent problem. Vi ved også, at ungdomsledigheden ikke kan løses isoleret. Den hænger jo sammen med den generelle ledighed. Men der er dog ting, vi kan gøre, og der er ting, vi bør gøre.

Vi kan, hvis der er politisk vilje herinde, gennemføre EFG-lønnen i basisåret, og det offentlige kan gå forrest med hensyn til praktikpladser. Jeg fornemmede også, at undervisningsministeren var lidt inde på, at det var